

Sygn. akt V KK 86/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **M. D.**

skazanego z art. 223 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 czerwca 2013 r.,

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

postanowił

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

W kasacji wywiezionej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 31 października 2012 r., sygn. akt II Ka [...], utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 14 czerwca 2012 r., sygn. akt II K [...], którym M. D. za przestępstwo z art. 223 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. został skazany na karę dwóch lat i czterech miesięcy pozbawienia wolności, jego obrońca wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku, gdyż „waga podniesionych zarzutów, daje podstawy do rokowania, że zaskarżony wyrok nie utrzyma się w mocy”. Ponadto wskazał na fakt pobierania przez skazanego nauki w Liceum Ogólnokształcącym dla Dorosłych oraz wykonywania pracy na stanowisku magazyniera.

W związku z tym wnioskiem Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia, jako odstępstwo od obowiązującej w polskim systemie prawa karnego wykonawczego zasady, w myśl której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia, chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 9 § 2 k.k.w.), ma charakter wyjątkowy. Stąd też jej zastosowanie musi być uzasadnione szczególnymi względami, pozwalającymi na ustalenie, że wykonanie wyroku przed rozpoznaniem kasacji mogłoby spowodować dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Taka sytuacja w tej sprawie nie zachodzi, gdyż ranga zarzuconych w kasacji uchybień, stanowiących naruszenie przepisów prawa procesowego, nie jest na tyle poważna, by badanie sprawy przez pryzmat przesłanek określonych w art. 532 § 1 k.p.k. przesądzało o konieczności przełamania reguły bezzwłocznego wykonania prawomocnego orzeczenia. Za takie nie można również uznać twierdzeń obrońcy, co do kształcenia się skazanego w liceum dla dorosłych (a więc w systemie zaocznym) oraz pozostawania w stosunku pracy.

W związku z tym, Sąd Najwyższy nie znalazł wystarczających podstaw do uwzględnienia wniosku i orzekł, jak w postanowieniu.

aw